

Prædiken til 1. søndag efter Trinitatis 2017
Tekst. Lukas. 16,19-31.

En historie om en rig mand, og en fattig mand.

Man kan blive varm af kærlighed, og man kan brænde i
kinderne af skam.

Den rige mand var kold, havde det dog varmt hvor han var.
Et billede af mennesker som vi er på godt og ondt. Sådan
beskrev Jesus menneskers liv, og sådan kunne man gøre det
samme i dag.

En rig mand levede i luksus i sit store hus, og en fattig mand
sov på fortovet uden for porten overvåget af et kamera.

Hvad skal vi med den historie?

Det mærkelige er at den historie har ingen rigtig afslutning.
Den slutter så mærkelig uforløst. Historien rejser en række
spørgsmål, og giver få svar.

Historien er en lignelse, som Jesus fortalte. Sådan ser
menneskenes verden ud, og Gud ser på menneskenes verden.

Jesu lignelser kan være meget irriterende at høre, for de
efterlader os til selv at skulle finde svaret.

Finde svaret ikke ved at regne det ud, men ved at leve det ud.

Og leve med at der er noget jeg skal stå til ansvar for, og at der
er en dom jeg skal møde. Der er et liv jeg ikke kan leve for mig
selv, andre er der, og kræver mit svar.

Jeg skal selv besvare lignelsens spørgsmål.

Et sted siger Jesus: Hvad du har gjort mod en af disse mine
mindste har du gjort mod mig.

Jeg vil gerne have en god samvittighed og tro at Gud synes jeg
er ok. Tro at jeg kan have det godt med Gud uden at blande
andre mennesker ind i det. Men så blander Jesus andre
mennesker ind i mit forhold til Gud. Jesus siger det at jeg møder

dig i det menneske du møder på din vej. Jeg gemmer mig ikke bag himlens skyer, og bag fjerne galakser, jeg er i din næstes ansigt. Der møder jeg dig.

Når du går ud af din port så sidder jeg der som en tigger. Når du bliver vred på din ægtefælle, så er det mig du retter din vrede mod. Når du hænger din nabo ud på Facebook, er det også mig du hænger ud.

Hvad du gør mod andre, gør du også mod mig.

Sådan forbinder Jesus sig til os, møder os, og forbinder os med hinanden.

Havde den rige mand ansvar for den fattige Lazarus?

Tilsyneladende ikke, men deres øjne mødtes i livet, og de så hinanden i evigheden. Som der var stor afstand mellem dem i livet, sådan var der en kløft mellem dem i evigheden. Men rollerne var byttet om. De var langt fra hinanden, men de så hinanden, og det bandt dem sammen. De var begge mennesker for Gud.

Når Jesus beskriver menneskelivet og sætter os sammen med Gud, så forbinder han os med hinanden. Ingen lever for sig selv, og ingen dør for sig selv. Gud er ikke Gud bag himlens blå, men Gud er Gud blandt mænd og kvinder.

Denne lignelse om den rige mand og Lazarus er elsket af fattige. Men vi rige synes ikke særlig godt om den.

Den fattige og udstødte og lidende forstår at her er der en som tænker på dem, og som omtaler dem med respekt og værdighed. Og som giver dem oprejsning. Alene dette, at den fattige mand får navn. Denne lignelse er den eneste af Jesu lignelser hvor en person får navn. Lazarus. Den Gud hjælper, betyder navnet.

Ellers er det jo omvendt, at det er den rige og den succesfulde

som får navn, bliver berømt og omtalt. Og når han dør får han en lang nekrolog i avisen og bliver omtalt i medierne. Og får en stor begravelse, og hans navn er på alles læber.

Men når en subsistensløs der har levet sit liv på gaden i en af vore byer, dør, så bliver han begravet på de anonymes afdeling på kirkegården.

Og om Lazarus nævnes ikke en gang at han blev begravet. Englene kom og bar ham bort. Var der nogen som gav ham en grav eller var det nattens hunde spiste ham op? Pludselig var han væk.

Alene i den lille detalje er lignelsen gennemtænkt og stærk i sit indhold.

Ser man på hvad der fortælles om de to, så siger Lazarus ikke et eneste ord, men den rige mand taler sin sag med stædighed.

Lazarus er den tavse mand, der bærer sin skæbne uden et ord.

Og mærkelig nok også uden en eneste bebrejdelse mod den rige mand.

Den rige mand, hvordan er han?

Jo, han er rig, lever i stor luksus, har det fineste og dyreste tøj, endog det fine undertøj er af bedste kvalitet. Dyrt fra inderste til yderst. Han sparede ikke på noget til sig selv. Han er jo også en generøs mand, som sørgede godt for sin familie og sine venner, og holdt store fester for dem, og betalte alt. Gæstfri og gavmild mod alle sine ligemænd. Ingen blandt dem havde andet end godt at sige om ham.

Men så er der Lazarus, som lå ved hans port. Den rige mand har set ham mange gange, for da han vågnede i dødsriget, så kendte han Lazarus navn.

Hvordan er den rige mand nu? Han har det varmt, og pines. Og hvad med den rige mands samvittighed? Ja, det er det mærkelige ved ham, han er stadig lige kold overfor Lazarus.

Den rige mand ser Abraham og Lazarus i hans skød. Abrahams skød er billedtale og betyder trøstens sted. Den rige mand taler, for han har det ondt, og det er han ikke vant til, og han er tørstig.

Han kalder på Abraham, og tiltaler ham Fader. Med respekt. Abraham er jødernes stamfader og patriark, og var en Guds mand i sin tid. Troens fader, er han også kaldt.

Den rige mand råbte. Forbarm dig over mig, og send Lazarus, med en dråbe vand på sin fingerspids. For jeg pines i denne lue. Det var ikke meget at bede om. Men den rige mand så ikke Lazarus som andet end en stik-i-rend dreng. Send Lazarus.

Den rige mands selvbevidsthed er intakt. Han er stadig den rige mand, tilhørende samfundets højeste klasse. Han fastholdt sin position i samfundet. Den rige mand var vant til tjenere som gjorde arbejdet, vant til at nyde respekt for sin rigdom. Lazarus var stadig den fattige, som var til for at hjælpe den rige.

Den rige mand fik dommen af Abraham. Nu er rollerne byttet om. Og det kan der ikke laves om på.

Det er som om Abraham siger til ham: I dit liv gjorde du ikke noget for Lazarus. Du fastholdt rollerne i livet, nu er der byttet om. Og der er en kløft som ikke kan krydses.

Da den rige mand får den besked, kommer han til at tænke på sine brødre. Sin egen familie. Dem har han omtanke for. Og beder igen Abraham om at bruge Lazarus som stik-i-rend dreng. Send Lazarus til mine brødre.

Abraham svarede. Nej de har jo Moses og profeterne, dem kan de høre. Moses og profeterne det er lovens ord og Guds ord som det jødiske folk var opvokset med, og kunne høre læst op i synagogerne hver sabbat. Som f. eks. det ord vi læste fra profeten Esajas først i dag. Det ord om at dele sit brød med den sultne, give klæder til den nøgne, og husly til hjemløse stakler.

Men den rige mand kendte sine brødre, han vidste at de, som han selv, havde så travlt med fest og luksus, at de ikke havde haft tid til at gå i synagogen.

Men hvis der kom en som opstod fra de døde, så ville de høre og omvende sig.

Sådan mente den rige mand.

Men Abraham må tage den trøst og det håb fra ham. End ikke en som er opstået fra de døde vil de lade sig overbevise af.

Og der slutter den lignelse.

Uden noget endeligt svar.

Og nu kan vi tænke på hvordan vil det gå os i evigheden, i Guds dom, men det mærkelige er at svaret på den lignelse kan kun findes her i livet, i hverdagens liv, i mødet med min næste.

Det er her vi skal finde og leve svaret ud, når vi i kirken om søndagen kan høre det ord, der giver mod og tro til at leve ret mellem mennesker.

Ingen træffer livets Gud
mellem fjerne stjernesud.

Han er Gud blandt mænd og kvinder,
der hvor han hver morgen finder
redskab for sin kærlighed.